

ஸீலங்கை கதைகள்

காலொடிந்த கொக்கு

முன்னொரு காலத்தில் ஏழை ஒருவனி
ருந்தான். அவனுக்குக் கொஞ்சம் நில
மிருந்தது. அதைத் தன் ஜீவனோபாயமாகக்
கொண்ட அவன் இரவு பகலாக அதிங் பாடு
பட்டு வந்தான்.

வசந்த பருவம் வந்தது. வழக்கம்போல
நிலத்தை உழுத் தொடங்கினான் அந்த
ஏழை. அப்போது தற்செயலாக ஆகா
யத்தை நோக்கினான் அவன். ஒரு கொக்கு
பறந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டான்
அந்தக் கொக்கு உழுவோட்டப் பட்டிருந்த

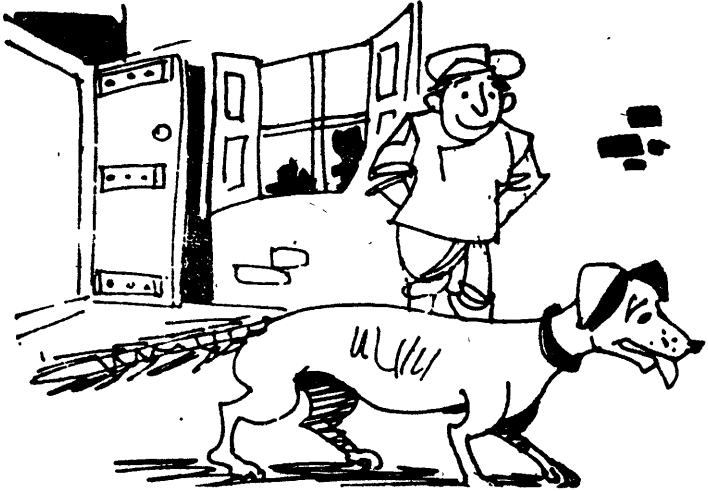
பூனைக் குட்டிகள்

சிறுவர்கள் தெருவில் விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். அப்பொழுது ஒரு பூனைக் குட்டி அங்கு வந்தது. அது பசியினால் கத்திக் கொண்டிருந்தது. பல நாட்கள் சாப்பிடாமல் அதன் உடல் மெலிந்து காணப்பட்டது.

அல்யான் என்ற சிறுவன் பூனைக் குட்டியை கையில் எடுத்தான்; “நான் என் வீட்டுக்குக் கொண்டு செல்வேன். ஆனால்

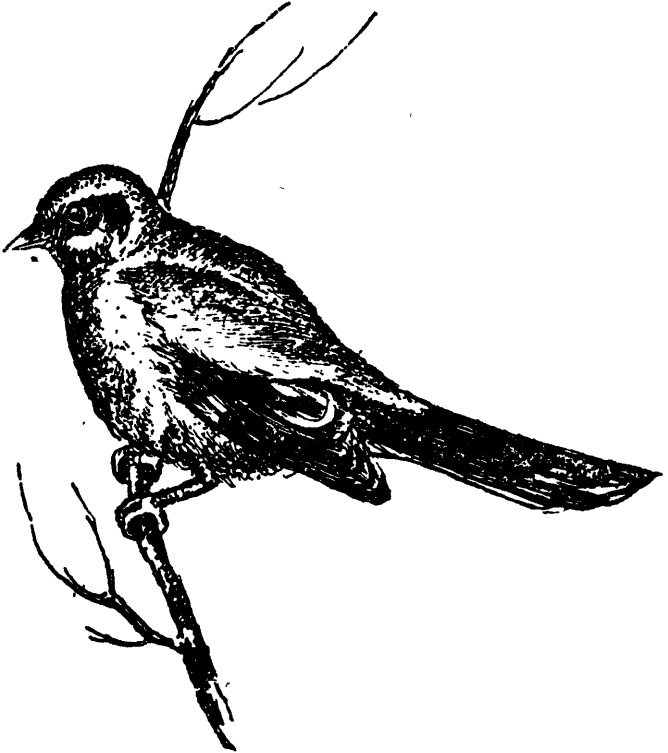
அல்யான் வீட்டில் பெரியதாக வளர்ந்து
விட்ட ஒரு குட்டியை எடுத்துச் சென்றான்.

வலேரிகாவின் தம்பியும் வளர்ந்து
விட்டதால் அவனும் மற்றொரு குட்டியை
எடுத்துச் சென்றான். அல்யான் முதலில்
கண்டெடுத்த குட்டியை தனக்காக
வைத்துக் கொண்டான்.

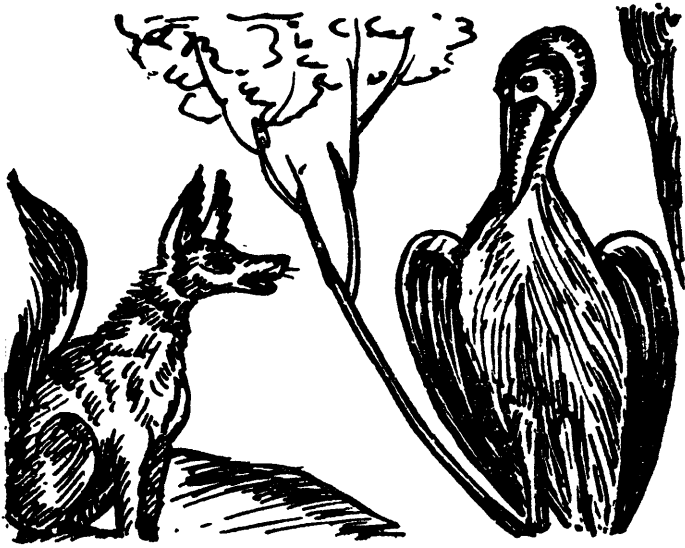
மூன்று குட்டிகளுமே எப்பொழுதுமே
அல்யானிடம் மிகப் பிரியமாக இருந்தன.

நிலா பறவையில் வீட்டிற்குச் சென்றது. மாலையில் பறவை சகோதரனான் மற்றொரு பறவை அந்த வீட்டுக்கு வந்தது

பறவை சகோதரனிடம் சொல்லியது:
இதோ பார்! அந்த நிலா எவ்வளவு அழகாக

நரியும் நாரையும்

அப்பொழுது கோடைக் காலம். ஒரு நாரை வயலில் உட்கார்ந்து சந்தோஷத்தால் நடனமாடிக் கொண்டு இருந்தது, பசியோடு இருந்த ஒரு நரி அச்சமயம் அங்கு வந்தது. நாரை சந்தோஷத்துடன் இருப்பதைப் பார்த்து பொறாமைப் பட்ட நரி சொன்னது.

நாரை நடனமாடுகிறது. என் கண்களை நம்ப முடிய வில்லை! பாவம்